

POSTANOWIENIE

Dnia 10 lutego 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Wrębiakowska-Marzec

w sprawie z odwołania S. W.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych III Oddziałowi w W.

o rentę z tytułu częściowej niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń

Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 10 lutego 2016 r.,

skargi kasacyjnej ubezpieczonego od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 6 listopada 2014 r., sygn. akt III AUa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 6 listopada 2014 r. Sąd Apelacyjny w [...] oddalił apelację S. W. od wyroku Sądu Okręgowego w P. z dnia 18 listopada 2013 r., którym oddalono odwołanie wnioskodawcy od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych III Oddziału w W. z dnia 29 sierpnia 2012 r. odmawiającej prawa do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową.

W skardze kasacyjnej wnioskodawca zarzucił: I. naruszenie prawa materialnego, tj. art. 12 ust. 1-3 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, przez ustalenie, że odwołujący się jest osobą zdolną do pracy w związku z chorobą zawodową; II. naruszenie przepisów postępowania mających wpływ na wynik sprawy, a to: 1) art. 477¹⁴ § 4 k.p.c., przez błędną wykładnię i w konsekwencji nieuwzględnienie alternatywnie wniesionego żądania uchylenia wyroku Sądu pierwszej instancji oraz decyzji

organu rentowego i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania z uwagi na uzasadnione pogorszenie się stanu zdrowia odwołującego się; 2) art. 386 § 1, art. 232, art. 233 § 1 i art. 299 k.p.c., przez nierozpoznanie istoty sprawy polegające na oddaleniu wniosku o dopuszczenie dowodu z opinii Zakładu Medycyny Pracy, co doprowadziło do zaniechania dokonania ustaleń faktycznych; 3) art. 328 § 2 k.p.c., przez nierozpoznanie istoty sprawy wskutek zaniechania dokonania ustaleń co do zasadności zarzutów odwołującego się o sposobie przeprowadzenia przez biegłych badania z jego udziałem i nie zajęcie stanowiska co do nieuwzględnienia jego zarzutów w uzasadnieniu wyroku; 4) art. 233 § 1 k.p.c., przez błędną ocenę materiału dowodowego i niedokonanie wszechstronnego rozważenia materiału dowodowego w zakresie faktycznego stanu zdrowia odwołującego się z punktu widzenia zdolności do wykonywania pracy.

Wskazując na powyższe zarzuty skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi drugiej instancji.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania uzasadniono jej oczywistą zasadnością z uwagi na niedokonanie ustalenia rzeczywistego stanu zdrowia odwołującego się, w wyniku czego zaskarżone orzeczenie nie zostało oparte o rzeczywisty stan faktyczny w tym zakresie, lecz o błędne ustalenia Sądu Okręgowego, z powołaniem na zasadnie kwestionowane opinie biegłych sądowych, co nie powinno stanowić podstawy dla rozpoznania, a tym bardziej oddalenia apelacji - przez co przedmiotowe orzeczenie narusza art. 386 § 1 k.p.c.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Przepis art. 398⁴ § 2 k.p.c. wymaga, aby wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania stanowił odrębny element pisma niezależny od przytoczenia podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia (art. 398⁴ § 1 pkt 2 k.p.c.). Uzasadnienie wniosku natomiast powinno nawiązywać do przesłanek przyjęcia skargi do rozpoznania określonych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. Zgodnie z tym przepisem Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli: 1) w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, 2) istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w

orzecznictwie sądów, 3) zachodzi nieważność postępowania lub 4) skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Spełnienie wymagania z art. 398⁴ § 2 k.p.c. powinno zatem przybrać formę wyodrębnionego wyводу prawnego, w którym skarżący wskaże, jakie występujące w sprawie okoliczności pozwalają na uwzględnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania i jednocześnie uzasadni, dlaczego odpowiadają one ustawowemu katalogowi przesłanek.

Z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wynika konieczność nie tylko powołania się na okoliczność, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, ale również wykazania, że przesłanka ta rzeczywiście zachodzi. Oznacza to, że skarżący musi wskazać, w czym - w jego ocenie - wyraża się „oczywistość” zasadności skargi oraz podać argumenty wykazujące, że rzeczywiście skarga jest uzasadniona w sposób oczywisty. Sam zarzut naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu (przepisów) nie prowadzi bowiem wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, czyli że jej zarzuty są zasadne „na pierwszy rzut oka” (*prima facie*) i w sposób oczywisty prowadzą do uznania zaskarżonego wyroku za błędny i jego wzruszenia (por. między innymi postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 26 kwietnia 2006 r., II CZ 28/06, niepublikowane i orzeczenia tam powołane). Jest tak dlatego, że o ile dla uwzględnienia skargi kasacyjnej wystarczy, iż jej podstawa jest usprawiedliwiona, to dla jej przyjęcia do rozpoznania koniecznej jest wykazanie kwalifikowanej podstawy naruszenia prawa materialnego lub procesowego widocznej przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez wdawania się w pogłębioną analizę prawną. Z tego względu przyjmuje się, że nie spełnia tego wymagania odwołanie się do podstaw kasacyjnych i opatrzenie zawartego tam zarzutu dodatkowo mianem rażącego, ewidentnego, kwalifikowanego lub oczywistego, jeżeli nie zostanie wykazane, w czym przejawia się oczywistość wydania wadliwego orzeczenia. Należy przy tym zwrócić uwagę, że art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. nie odwołuje się do oczywistego naruszenia prawa, ale do oczywistej zasadności skargi, co oznacza, że oczywista zasadność skargi może wynikać z oczywistego i kwalifikowanego naruszenia przepisu prawa, pod warunkiem jednak, że skarżący wykaże, iż uchybienie to zadecydowało o wyniku sprawy (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 23 marca 2012 r., II PK 278/11, LEX nr 1214574). Inaczej mówiąc, przesłanką przyjęcia skargi kasacyjnej

do rozpoznania nie jest oczywiste naruszenie przepisu prawa, ale sytuacja, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 12 lutego 2014 r., III UK 125/13, LEX nr 1648642).

Skarżący nie odnosi się do tak rozumianej przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania z uwagi na jej oczywistą zasadność już tylko dlatego, że nie przeprowadza żadnego wyводу jurydycznego dla wykazania, że naruszenie przepisów prawa prowadziło wprost do wadliwości zaskarżonego rozstrzygnięcia. Powołany przez skarżącego w tym kontekście jako jedyny art. 386 § 1 k.p.c. jest adresowany do sądu drugiej instancji i przesądza o tym, w jaki sposób ma on rozstrzygnąć sprawę, jeżeli stwierdzi, że apelacja powinna być uwzględniona. O jego naruszeniu mogłaby być zatem mowa jedynie wtedy, gdyby Sąd odwoławczy stwierdził, że apelacja jest zasadna, a jej nie uwzględnił. Natomiast sąd drugiej instancji nie narusza art. 386 § 1 k.p.c., jeżeli nie uwzględni apelacji na podstawie oceny, że jest ona bezzasadna, niezależnie od twierdzenia strony, iż była ona zasadna (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 24 października 2013 r., II PK 24/13, OSNP 2014 nr 9, poz. 127 i powołane w nim orzecznictwo).

Z tych względów na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

[...]